

சுவடியம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜனாரதசம்பந்தகுருப்போதம் :

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சமரசஞானதீபம்.

இஃது

“பைதிசைவை சித்தார்த்தச்சண்டமாருதம்”

ஸ்ரீ ல.ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

செய்யார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியாரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை :

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

31 January 1907.

Copy-right Registered.

இதன் விலை, அணு 4.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சமரசஞானதிபம்.

“சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவேன்றுள்வெளி காட்டிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்
பெய்வந்துழவஞ்சமயநெறி புகுதவேண்டாமுத்திருந்
தெய்வசபையைக்காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்திரே.”

என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கால்
சைவசமயமே சிறந்த சமயமெனவும், அதீதமாகிய வச்சைவ சமய
த்தாற் பெறப்படுமநாதிப் பழம்பொருள் சிதாகாசமத்தியி லநவரத
தாண்டவம் புரியாநிற்கும் ஸ்ரீ நடராஜவள்ளலே யெனவும், இன்ன
வுண்மையைப் பயவாத பொய் நிரம்பியொழுதும் புன்சமயங்களிற்
புக்கு வீணே கெடவேண்டாமெனவும், பரமவீட்டைத்தருந் தெ
ய்வ சபையாகிய வச்சிதாகாயத்தைத் தரிசித்தற்பொருட்டு இங்கே
வந்து சேருங்கோளெனவு முலகத்தவரை யிதம்பேசி யழைத்தப
டி வெளிப்பட்டது. இதை விரித்துரைக்குங்கால் “சைவசமயமே சம
யம்” என்றேகாரத் தேற்றம்படக் கூறினமையால் சைவேதரமான
வுயர்ந்தமார்க்கக் கிடையாதென்பது போதரும். சைவம் என்பது
சிவசம்பந்த முடையது எனப்பொருடரலால் சிவத்தின் மேலிட்ட
தொரு பொருளுண்டாயினன்றோ சைவத்தின் மேலிட்டதொரு
சமயமு முள்ளதாகும்? சிவத்துக்குச் சமானப்பொருளும், அதி
கப்பொருளுங் கிடையாவென வேதங்கள் முறையிடல் கண்டிதெ
ளிக. சிவம் என்னுஞ்சொல் மங்கலம், சபம், முத்தியென்பனவாதி
பொருள்களைப் பயத்தலால் அதன்ஸம்பந்தமான மார்க்கம் சபமார்

க்கம், மங்கலமார்க்கம், முத்திமார்க்கம் என்றே விளங்கும். என்னை? குறுணியென்று மதற்குப் பொருளுண்மையாற் குறுணிமார்க்க மென்றாலோவெனின், அங்ஙனமுரைத்த கூரன் கண்ணிழந்தானாகையாலது கூடாதென்க. சைவத்தை மங்கலமார்க்கமெனவே யேனையமார்க்கங்க ளமங்கலமார்க்கங்க ளெனப்போதரும். புறமார்க்கங்க ளமங்கலமெனினவை கொண்டொருபயனு மின்றோவெனின், அவ்வவற்றினேற்றங்களின் படிப்பலனுண்டென்க. தேசமொன்றிலுண்டானவவயவங்களில்யாவு முபகாரத்தனவு மாவசிகமானவுமேனும் யாவுஞ் சமமரியாதையினவாகா. எல்லாஞ்சேர்ந்தே தேசமாகும். ஒன்று குறையினு மூனமேயாம். இவைகளா லுபகரிக்கப்பெற்ற வொருவனவ்வுபகார மீனைத்தெனவறியாமல் கண்ணேபிரதானம், வாயேபிரதானம், மூக்கேபிரதானம், செனியேபிரதானம், நாவேபிரதானம், பாயுருபத்தாதிகளே பிரதானமென்றிசைத்த லமைவுடைத்தன்றும். அங்ஙனமேயன்றோ தேசமேபிரதானம், கரணமேபிரதானம், சீவனே பிரதானம், இந்திரசந்திரரே பிரதானம், பிரமவிஷ்ணுக்களே பிரதானமெனத் தாபிக்கவெழுமதங்களு மவலத்தைப்பெறும்? இத்தனையுஞ் சேர்ந்தொன்றாகியதே சைவமாகையால் மங்கலமென்பது ஸ்திரப்பட்டது. தேசகத்தி லொவ்வொரு கருவியையேகொண்டேனையவற்றைவிவது அமங்கலஞ்செய்தல் போலவே சைவத்தை விட்டேனைய மதங்களைப் பற்ற மங்கலத்தைக் காட்டிற்று. இதன லெல்லாமதங்களுஞ் சைவத்திலுள்ளன வென்பதைக் காட்டினமையா லொருமதத்தையுஞ் சைவசமயம் விரோதியாமை வெளிப்பட்டது. பிறசமயங்கள் தத்தங்கூறுகளைத் தனித்தனிக் கொண்டமையா லவையே சைவத்தை விரோதித்தனவென்றறிக. எல்லவவயவங்களுஞ் சேர்ந்து தேசமாகக்கண்ட வொருவனவ்வயவங்களை விரோதியாதபடியும், அவ்வயவங்களி லொன்றையே பற்றினவனேனைய வவயவங்களை யு மவ்வயவங்களாலாகிய தேசத்தையும் வெறுக்கின்றபடியுமாகிய வுவமை வெளிப்பட்டமையால். இந்தவுவமையால் சைவமொன்றே யவிரோத மார்க்கமெனவும், ஏனையமார்க்கங்கள் விரோத மார்க்கங்களெனவும் வெளிப்பட்டது. ஒவ்வோரவயவங்களைப்பற்றி யாதிக்கங் கூறுவாருள்ளுஞ் சிரம், உரம், கரம், பதமுதலான வங்கங்களிலேற்றந் தாழ்வுகளுக்கிடாக விவேகம் வெளிப்படல்போல் தனித்தனி மதாந்தரங்களிற் பிரவர்த்திப்பவர் தம் முள்ளுஞ் சிலாக்கிய முண்டெனவறிக. தலையுங்காலு மொன்றாக

மையால். வாயுக்குதழு மொன்று காமையால். இப்படியே மதங்களிலும் பார்த்துக்கொள்க. “எல்லாமாயல்லவுமாய்” என்றுபதிக்குக்கூறிய விலக்கணமேயன்றோ பதிமார்க்கமாகிய சைவத்துக்கும் வலித்தித்தது? தேகம் எல்லா வவயவங்களுமாகி யல்லாமனின்றபடியே சைவம் எல்லாச்சமயங்களுமாகி யல்லாமலப்புறப்பட்டு நிற்குமென வறிக.

இது அதீதசமயமாகையால் இது வலித்திப்பதும் அதீதபக்குவனுக்கே யெனத்தெளிக. இப்படிப்பட்ட அதீதமார்க்கத்திற் பிறக்கும் புண்ணியத்தை யடைந்துஞ் சைவசமயிகள் தங்களுண்மையையும், தங்கள் சமயவுண்மையையும், தங்கள் கடவுளுண்மையையும் கண்டறியாது ஏழைப்பசுக்கள்போலத் திரிவதென்னையோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! ஒட்டன், சாத்தானி உப்பரவனெல்லாங் களித்திறுமார் துலாவிர வரையன்மகனேங்கித் தெருவினிற்பதேயன்றோ விதற்குறிதரிசனமாம்? சிவஞானச் செல்வர்களாயுள்ள நம்பெருமக்கள் கூறியிருக்குங் கம்பீரமொழிகளைத் தரிசித்தாலன்றோ வவ்வுண்மை விளங்கும்? “நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப்போடோம் நடலையல்லோம், ஏமாப்போம் பணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமேயெந்நாளுந் துன்பமில்லை, நாமார்க்குங்குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர்காதிற், கோமாத்கேநாமென்று மினாவானாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியினையே குறுகினோமே” என்றருளிப்படியும், “யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம்” என்றருளியபடியும், “பொசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமாயெங்கும், வசிப்போமுலகில் வசியோம், முசிப்பின்றி, வாழ்வோஞ் சிவனையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த், தாழ்வோமெமக்கார்ச்சரி” என்றருளியபடியும், “கன்மமேதுகநோகேதுமேற், சென்மமேதெனைத் தீண்டக்கடவதோ” என்றருளியபடியும், “அந்தகாரியோரு பகட்டாற்பகட்டுவ தடாதடாகாசநம்பாற், செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்தசெல்வமே” என்றருளியபடியுமே பிரமாணங்களாம். “மெலியார்வலிய விரவலரையஞ்சார், வலியார் தமைத்தாமருவில்” என்றபடி யறிந்தால் நாமார்க்கு மஞ்சவேண்டுவதின்றும். ஏன் கருடா சுகமாவென்ற விதிகாசமே யதைநிறுத்தும். படைக்கின்றவனாகிய பிரமன்றலையோடு நங்கடவுளுக்குப் பலிபாத்திரமாயினமையினவன்படைப்புநம்மையென்ன செய்யும்? அழிக்கின்றவனாகிய காலன் காலவாரிக்கொள்ளா நங்கடவுளிடக்காலுதையுண்டானாயி னவனழிப்பு நம்மையென்ன செய்யும்? இடையினின்ற திதிக்கண் மனநோக்கா டெய்த வனங்கன் செய்யு மவனாற்றறுநம்மையென்ன செய்யும்? அவ

னேயுருவிலியாக நங்கடவுணுதற்கண்முற்பட்டுப் பட்டுப்போயின மையால். அத்திதிகர்த்தாவென்னு மரிக்கே தக்கன்யாகத்திலவிசுநே ராது பட்டினிநேர்ந்து அவ்விடத்திலு மேனைய பலவிடங்களிலுந் தன்னையே காத்துக்கொள்ளுமாற்றல்போதாது பரிபவமுண்டாயின மையி னவனளிப்புத்தானமக்கெது செய்ய? சிவனே சங்கராகர்த்தா வாக, காலனை யழிப்புக்குத்தேடியதேனெனின், சிவனாழிப்புத் தொழிற்கீழ்திகாரம்பெற்று அடியாரல்லாதாரிட மாதிக்கஞ்செலுத்து மந்தகன் றன்மையே யாண்டுக்கூறிய தென்க. சிவனடியாராகிய மார் கண்டமுனிவர் பா லவனான்மை யவலமாயினமையே போதும். இவ் வுண்மையறிந்து சிவனைவழிபடுவார்க்கு யாதுகுறையுள்ளது? இன்ன பெருஞ் சித்திபெய்தற்குரிய சைவசமயிகளாய்ப் பிறந்து மந்தோ வாணனை வீணய்க் கழிப்பது என்னபாவம்?

இங்ஙனநிற்க, “தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாத தோர் பொருளாகருதலும், ஆறகோடிமாயாசத்திகள், வேறுவேறு தம்மாயைகடொடங்கின, ஆத்தமாநாயவவர்கடிக, நாத்திகம்பேசிகாத்தமும்பேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக்குழாங்கள், பற்றியழைத்துப் பதறினர்பெரு கவும், வீரதமேபரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவே சாத்திரங்காட்டினர், சமய வா திகடத்தமதங்களே, யன்மைவதாகவரற்றிமலைந்தனர், மிண்டியமாயாவாதமெ ன்னுஞ், சண்டமாருதஞ்சுழித்தடித்தா அர்த்து, உலோகாயதனெனு மொண் டிறற் பாம்பின், கலாபேதத்த கடுவிடமெய்தி, யதிற்பலமாயையெனைப் பல குழவும்” என்ற பிரமாணப்படியே கோடியிடுக்கண் குறுக்கேவந்து தடுக்கும்! “நலமதொன் மடைத் துறுமிடையூறுநாதனே பலவுளவன்றே” என்றதனுணங்காண்க. ஈண்டவ்விடரென்ப தேதெனின், மேலவ்வா க்கியத்தில் “சைவசமயமேசமயம்” என்றதன்பிற்போந்த “சமயாதிதப் பழம்பொருளை” என்பது அச்சைவசமயத்தினு மதிகரித்தலேறுபொ ருளை யென்றுபொருள்விரிக்கும் புன்மதமுநன்மதம்போலப் பகல் வேடங்காட்டி ஆபாசப் படுகுழியாய்ப் பக்கத்திலேதானே தவறிவி ழுந்தால் விழுங்க வங்காந் திருத்தலேயாம். அவ்வதித சமயமென் றது எச்சமயிகளுந் தத்தம் பரமாகக்கொள்ளக் கிடைப்பினு முக் கிய மதுவர்த்திப்பவ ரேகான்மவாதிகளேயாம். “பன்முகச்சமயநெறி படைத்தவரும் யாங்களே கடவுளென்றிடம் பாதகத்தவரும்” என்று பலச மயிகளாயும், அவருளதிகபாத்தியதைகாட்டி வெளிப்படநிற்கு மே கான்மவாதியையு மறுத்திருப்பதோடு “சுத்தரித்தவரு ளியல்பதாகவுள சோமசேகராகிருபானுவே” எனச்சிவனது அடையாளத்தையுங் கூறின மையால், அப்பாடலில் “சைவசமயமேசமயம்” என்றமேற்பாகத்தை

யொட்டியவ்வதிதமாகிய சைவத்தால் லித்திக்கற்பாலதாகிய பரசி வப்பொருளென்று மேல்யாங்கூறிப்பொருளே லித்தித்தது. சந்திர சூடத்வ மப்பதிப்பொருளுக்குரிய லிங்கமாகக் கூறினமையால் ஸாவயமாயுள்ளதே யப்பதியென்பதும் போதரும். “ஒருநாமமோருருவ மொன்மறில்லாற்கு” என்னும் பரமாசாரியர் வாக்குப் பிரமாணமாதற் கிழுக்குமே யெனின், இழுக்காதென்க. பரமாசாரிய மூர்த்திகளே யன்றி. “குலமிலான்குணங் குறியிலான்குறைவிலான் கொடிதாம், புலமிலா ன் தனக்கென்னவோர் பற்றிலான்பொருந்து, மிலமிலான்மைந்தர் மனைவியி ல்லா னெவனவன்சஞ், சலமிலான்முத்திதரும்பர சிவனெனத்தகுமே.” என நத்தாயுமானார் கூறியபடியுங்காண்க. இங்ஙனங் கூறியுள்ளனவேய ன்றி “குலனைக்கண்ணி கூறன்காண்க, அவளுந்தானுமுடனேகாண்க” என ப்பரமாசாரிய மூர்த்திகளும், “கொழுத்துகிழ் வெண்பிறைச்சடிவக்கோ வேமன்றிற்கூத்தாடற், கெழுந்தகடரே யிமயவரையென்றாய்க்கண்ணுக் கினி யானே” எனத்தாயுமானாரும் பாடியருளி்ராகலி னவற்றினுண்மையை விசாரிப்பாம்.

சத்தா மாத்திரமாயுள்ள பொருளே சிவமும் அதன்றாதான் மியகுணமாகிய சித்தே சத்தியுமாக வேதசிவாகமங்கள் கூறவி னவ் விருவருமூலகுக்குப் பிதாமாதாக்களாயினர் அவ்விருபொருளொ ற்றுமையினுண்டாமாநந்த ஸ்புரணமே சிவசத்திகள் பெற்ற மக்க ளாவார். இம்மூன்றுபொருளு மொரேபொருளன்றிவேறில்லை. ஸச் சிதாநந்தசநீபூதமாகிய வப்பரம்பொருள்விகாசத்தைப் பகுத்துணா ருங்கால் ஸத்தின்கனமேசிவனும், சித்தின்கனமேயுமையும், ஆநந்த த்தின் கனமே ஸ்கந்தகனேசர்களுமாம். பொன்னே பூஷணமாகத் திரிந்தவுபமானவாயிலாக மேலுண்மையைக்கவர்த்திக. முன்னும்பி ன்னு நிலைகெடாதுநின்றபொன்னைப்போல் விளங்கும் நம்பதிநிலை யினைத்தென வெளிப்பட்டமையா லவற்கொருநாமமுமில்லை யென் றும் ஆயிரநாமங்களுள் வென்பதுமாகிய பரமாசாரியர்கருத்தம் வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மாயீகமாகிய பிரபஞ்சதர்மத்தைக்க டர்தொளிர்வது என்னு முண்மையும்தோதரும். எங்ஙனமெனின், கணவன், மனைவி, மக்களென்னு மூலகதர்மத்தை நோக்குழிக் கண வனோரான்மாவும், மனைவியோரான்மாவும், மக்கள்வேறுவேறு ஆன் மாக்களுமாகவினைக்கிடாக வொருவரையொருவர் சம்பந்தங்கொள் ளத் ததுவாதிகளே மாயையிற்கொண்டு போந்துழலாநிற்பர். இங் கனம்போல்வதன்றென்னு முண்மையையே பப்பரம் வாக்குகள்

காட்டின. சிவனொருகடவுளும், உமையொருகடவுளும், ஸ்கந்தக்
 ணைசர்கள் வேறுவேறு கடவுளார்களுமாகக் கொள்ளாமைக்கே
 யவை பலஞ்செய்யுமென்க. பிரமனாதி கடவுளரைத் தனித்தனிப்
 பசுக்களாக வேதஞ் சொல்லுகையா லன்னோர்மனைவிமக்களு மவர
 வர் வினைக்கீடாகச் சிவனாற் கூட்டுவிக்கப் பெற்ற வேறுவேறு பசுக்
 களேயாவார். இவ்வுண்மைகளால், “பசுபதிப் பெயரியதனிமுதற்கடவு
 ளும்பார்களுவர்க்குமுயர்ந்தோ, னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந்தோரே”
 என்றபிரமாணப்படி ஸமஸ்த சேதனசேதனேஜ்ஜீவிதமாயுள்ள வப்
 பிராகிருதமாகிய திருமேனிகளை யுடையானென்பதே தீர்மானம்.
 இவற்றின் விரிவை யாஞ்செய்துள்ள (சிவபாரமயப்பிரதரிசினி)என்னும்
 பிரபந்தத்தில் “சிவன் எத்தன்மையர்” என்னும் பகுதியிற்பரக்கக்கா
 ணலாமென்க. இன்ன பரமகல்யாணகுணைகவிக்கிரகமாய் விளங்கு
 நங்கடவுள் திரிமூர்த்தியுத்தீர்னராயுள்ளவராகையால் அவரானையி
 ன்வழியொழுகும் மாயாகுணவிசிட்டர்களாகிய திரிமூர்த்திகளில் ஸ
 த்வபிரதானராகிய வருத்திரரேஞ்சைவசமயத்தாற் பெறப்படும் பர
 மபதியென்று துணியற்க.(செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத்தழிக்குமற்றை
 மூவர் கோலுய்நின்றமுதல்வன்) என்னும் பிரமாணத்தானுற் தெளிந்
 திடுக. (ஒதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தரெனவோதியிடெற்பமதியீர்)
 என்றதனானுங் காண்க. இன்னு மப்பாடலில் அப்பதிப்பொருள்
 ஸ்ரீ சிதம்பரமென்னு மேர் சேஷத்திரத்தை யிடங்கெண்டிருப்ப
 தொன்றுமென்பதுஞ் “சோமசேகரகிருபானுவாய்” எனவாசிரியர் கூறி
 யவுண்மையை நிறுத்தும். ஸ்ரீ சிதம்பரமென்கையி லதுசமயமொன்
 றையுஞ் சாராது பொதுவாய் விளங்கலானாண்டு மூர்த்திவிடைய மு
 க்கியமன்றெனின், “தானேயகண்டாகாரமயந் தன்னிலெழுந்து பொது
 நடஞ்செய், வானே” எனக்கூறியுள்ள வாக்கியத்தால் அது தள்ளுண்
 டதென்க. மேலிடத்தில் ஸச்சிதாநந்தகரீபூதமான சிவலட்சணத்
 தை வர்ணித்திருப்பதையே யீண்டும் பயன்படுத்திக்கொள்க. அந்த
 சேஷத்திரத்தி லெல்லாச் சமயிகளு மபிமானம்வைத்தலா லன்னோர்
 கூறும் மூர்த்திகளே பிரதானமென லாகாதோவெனின், அவர் தன்
 மையை விசாரிக்கி லவருட்சிலர் கேவலம்ரூபவாதிகளும், சிலர் கே
 வலம் அரூபவாதிகளுமாய்க் காண்டலா லவாரசொத்தம் பாராட்டுதற்
 கச்சிதாகாய மிடந்தராதென்க. அவரெல்லாமுஞ் சைவரைப்போன்
 மூர்த்தாமூர்த்தங்களை யங்கீகரிப்பினன்றோ வவர்க்கு மங்கே யிடஞ்
 செய்யலாம்? அவர்களுக்கங்கே யிடவில்லாதபோது அவரபிமானஞ்
 சேர்தலுக்கு வழியேதெனின், மேலிடத்தில் தேகத்தையும், அத்

தேகத்தி லவயவங்களையுஞ் சமட்டி வியட்டிகளாக வபிமானிக்கு முவமானத்தாற் சமயங்களின் றன்மையைக் கூறினோமாயால் அதையிங்கே வினியோகஞ் செய்துகொள்க. மூர்த்தா மூர்த்தங்க ளையெல்லாஞ் சமட்டியிற்கொண்டவருக்கு எல்லாவயவங்களுங் கூடிய தேகத்தைக் கொண்டவரும், மூர்த்தம், அல்லது அமூர்த்த ங்களைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கொண்டவருக்குக் கரசரணதிய வயவங்களைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கொண்டவரு முவமிக்கப் படுதலால் வியட்டியாளர் சமட்டியில் அபிமானம் பூண்பதற்குண் டான வேறுதுவெளிப்பட்ட தென்க. “தில்லைமன்றுட் பார்த்தபோதங், கென்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம் வெளியேயென்ன வெச்சமயத்தவர்களும் வந் திறைஞ்சாரிம்பர்” என்றபடியானுங் கண்டுணர்க. வேதசிவாகமங்களு க்குப் பாஹ்யமதவாதிகளு ளரூபவாதிகளே யதிகமாயாலவரும் வியட்டித் தன்மையா லடங்கிவிட்டனர். தேகத்திலடங்கிய வுறுப் புக்களைத் தனித்தனி யபிமானித்தவர் தேகத்துக்குப் பாஹ்யவாதி களல்லாததுபோல் மூர்த்தாமூர்த்தங்களைக்கொண்ட சமட்டி சிவத ர்மத்தைத் தனித்தனி வியட்டியாகக் கிரகித்துக் கொண்டவரெப் படி வேதசிவாகம பாஹ்யராகக் கூடுமெனின், அவர் பதியினது மூ ர்த்தாமூர்த்தங்களைக்கொள்ளாமல் பசுபாசங்களிற்போந்த மூர்த் தா மூர்த்தங்களைக் கொள்ளலால் பாஹ்யவாதிக ளென்பதிறற்றட்டி லலை. புருடனொருவனை யடைந்து தான் கோரியகாரியங்களை நிறை வேற்றிக்கொள்ள வெண்ணிய வொருவன் தானுபுருடனை யடைந் து தமோநியதே யிதற்கு நிதரிசனமாம். அப்படியான காலத்துங் கட்டைமாத்திரமே விரோதப்பட்டு அதிற்புருடாகிருதி விரோதியா வண்ண மவர் பசுபாசமூர்த்தங்களைக் கொள்ளும்போது மவையே பதிமூர்த்தங்களென மயங்கினதேயன்றி வேறில்லையாகையா லெச்ச மயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சா நிற்பரென்றதனுண்மை விளங்கும். சைவத்தில் வேறான புறச்சமயங்களிலும் அரூபவாத மங்கீகாரமே னு மவைகூறுமரூபவியலும், பதியியலுங்கேவலம் முரணுதலாலவை சைவர்க்கு ஸாமஞ்சஸுமாகாவெனவறிக. இக்கருத்தையே “பொய்வ ந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டாம்” என மேல் வலிந்தறிவுறுத்திய படியாம். இது சைவரையே நோக்கிக்கூறியதென்க. புறச்சமயிகள் கூறுந் தூர்ப்போதங்களான் மயங்கி முன்னுள்ள சிவத்வாபி வியக்தி யை யிழந்தலையு மூர்க்கப்பிணங்களை நோக்கிக் கூறினமைகொண் டே “இக்கருத்தைவிட்டு” எனவும், “புகுதவேண்டாம்” எனவும் விதந்

தமைதெரியும். இக்கருத்தையே “உவலைச்சமயங்க ளொவ்வாதசாத்திர மாம்” எனப்பரமாசாரிய மூர்த்திகளுக்கூறினர். மேலிவை யுண்மை முத்தியைப்பயவாவென்பது விளங்கும் பொருட்டே “முத்திரைத் தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ்செகத்தீரே.” என்று கூறிய படியுங் காண்க. புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம் அகச்சமயமென்னு மிருபத்துநான்கு வகைப்பட்ட பேதம், அபேத ம், பேதாபேதங்களாகிய பலசமயங்களாலு முத்திகைகூடா வென் பதன் விரிவைச் சிவஞானவித்தியார், தத்துவப்பிரகாச முதலிய நூல்களாற்கண்டுணர்க. ஈண்டுத் தெய்வசபையைக் காண்டன் மாத் திரத்தானே முத்தியுண்டாமென்பது போதரும். தெய்வசபையெ ன்றது தில்லைமன்றே யாகையாற் தில்லையைக் கண்டான் முத்தியெ ன்ற வேதப்பிரமாணமே சாலும். தேவன் என்பதற்குப் பிரகாசமா னவன் என்றுமேலோர் பொருள்விரித்தலால் அந்தச்சத்திக்கொண் டே மாயாகாரியங்களாகிய சித்திரங்களைச் செய்யுமத்தேவனிடத் திற் கூலிக்குவேலைசெய்யும் பலவேலைக்காரருக்குந் தேவரெனப் பெ யர்வந்தமைகாண்க. அந்தவேலையினின்று மலர்கள் தள்ளப்பட்டா ல் மானிடர், நாய்கள், பேய்களாகப் பவிக்கவருதலி னுண்மை விசா ரத்தாற் போதருந்தெய்வ மொன்றென்பதே தீர்மானம். தேவியென் னும் ரூபிப்பெயரையுடைய வுமைக்குநாதரேயன்றோ தேவராநல் சாலும். அத்தத்தெய்வமே தில்லைமன்று விருப்பதாலன்றோ அது தேவசபையாயிற்று? அதுவே யுண்மைத்தெய்வ மென்பதற்கும், தில்லையைக் கண்டான்முத்தி யென்பதற்கும் போந்தவிதிகாச மொ ன்று கூறுவாம்.

வியாதருடைய மாணுக்கராகிய ஜைமினி யென்பவர் வேதங்க ளையெல்லாஞ் சரியாகவோதியுணர்ந்துந் திருவருள் போதாமையா லவ்வேதத்தாற் றுணியப்படுமுண்மை தெளியாதவராயினர். வேத மானது பூர்வம், உத்தரம் எனவிருபகுதியவாகி முன்னையது கரும த்தையும், பின்னையது பிரமத்தையும் பொருள்களெனச் சாதிக் கும் இரண்டையு மிலக்கணையாற் கவர்ந்து பிரமத்தையே வியாதர் பொருளாகத்துணிந்து வேதாந்தஸூத்திரம் என்னும் பிரம்ஹஸூ த்திரத்தைச் செய்தருளினர். இதற்கே வியாஸஸூத்திரம், பிரம்மீ மாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சையெனப் பெயர்கள்வழங்கும். இந்நூலு க்கும், இதையியற்றிய வியாதருக்கும் விரோதமாய்க் கருமத்தை விட்டுப்பிரமமென்பதொரு பொருளுண்டாவதில்லையென வவ்வேத

த்தின்வழியே சாதிப்பான்றொடங்கிப் பூர்வமீமாஞ்சை யென்னுங் கன்மஸூத்திரங்களை யச்சைமினிபகவான் வெளியிட்டனர். வியாதர் கருமத்தைத் தமது வித்தாந்தத்துக்குஸாதனமாகக் கொண்டவராகையர லதைத்தாம் விரோதியாவிட்டாலும் அச்சைமினிக்குண்மை வெளியாமாறு அவரைச் சூரியனிடமனுப்பினர். அவரிடஞ்சென்று படித்து மம்முனிவர் தெளியாதவராயினர். “நல்வனநூல்பலகற்பினுங்காண்பரிதே, யெல்லையிலாதசிவம்” என ஒளவையாரருளிச்செய்தவாக்கியத்துக்கேயன்றோ வவரிலக்காயினர்? எவ்வளவு சுற்றாலும், எவ்வளவு கேட்டாலும், எவ்வளவுபார்த்தாலு மென்னபயன்? திருவருளில்லாதபோது. அருளிருந்தன்றி யமையாதென்பதை “அருளினாலாகமத்தேயறியலாம்” என்னும் வித்தாந்தப் போதகர்திருவாக்குங்காட்டும். இன்னும், “உன்றிருவடிக்கீழுறுதியாமன்பு, முன்றிருவருளி னாற்கிடைப்ப, தன்றிநூற்பலவுமாய்ந்த தாலுரைசெயளப்பருந் திறமையாண்மதியான், மன்றவேகிடைப்பதன்று” என பூரிமத் அப்பதிக்கிதேந்திரர்கருத்தைச் சிவஞானயோகிகள் வெளிப்படுத்தினபடியாலுங் கண்டுகொள்க.

மேல் சூரியபகவானுந் தெளிவடையாதவராகிய அச்சைமினிபகவான் சிலகாலங்கடந்து பூப்பிரதட்சிணஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அப்படிச்செய்து வருகையில் பூரி சிதம்பரத்தையடைந்து பூரி நடராஜமணியைக் கண்களின் பிரயோஜனமெனக் கண்டனர். கண்டமாத் திரத்தில் அழவிடைப்பட்ட மெழுகெனவுருகி நெஞ்சங்க்கிந்து நெக்குவிட்டுரைந்து பரவசமாயினர். ஐயோ தெய்வமில்லையென்று காலங்கழித்தோமே! நந்திவினையிருந்தவா நென்னே! என்னே!! இதோவிருக்கின்றதே தெய்வம்! என்று ஒடிச்சென்று எம்பெருவாழ்வே! எனஎன்பே! எனக்கட்டிக்கொண்டு கண்களினீர்த்தும்ப முன்னேநின்று வேதபாதஸ்வங்களால் துதித்தனர். (வேதபாதஸ்வம்) என்பது அவரால் துதிக்கப்பட்ட நூலின்பெயராம். ஒருசுலோகத்தில் நான்குபாதமாகையால் முன்முன்றுபாதங்கள் தமது சொந்ததிருவாக்கும், நாலாவதுபாதம் வேதமுமாகச்சேர்த்துப் பாடியதென்றிக. எத்தனைவேதம் படித்து மென்னபயனுச்சது? திருவருளில்லாதபோது. “தில்லைச்சிதம்பரதேவாவுன்சித்தந்திருப்பிவிட்டால்” என்னும்படியன்றோ வுண்மை பிரகாசிக்கின்றது? “அவனருளாலேயவன்றான்வணங்கி” என்றபடியாலுந்தெளிக. இவ்வுண்மைகளால் தில்லைபைக்கண்டால் முத்தியென்னுஞ் சாத்ருசமும், தில்லையிலுள்ள

தே தெய்வமென்னுஞ் சீர்ப்பாடும் வெளிப்பட்டன. இவை ஸ்ரீருத்
ரம், கைவல்யம், சாந்தோக்யம், மஹாநாராயணமியத்யாதி யுபநிடத
ங்களாற் பெறப்படுதல்காண்க.

இனிச் செகத்தீரேயென்று பொதுவகையாற் கூறியிருக்க
மேலிடத்திற் சைவரையே முன்னிட்டுரைத்தாரென்ற தென்னையெ
னின், செகத்தவர் பல்வேறுவகைப்பட்ட பரிபாகத்தால் சைவபுத்
தியின்றித் தேம்பித்திரிந்துழல்வாராக, அவர்போதங்களான் மலைந்
தும், அவர் கோள்களின் முனைந்தும், அவரதுபவங்களிலிணைந்தும்
அவரவராகி யலையாரிற்கு மந்தபருவத்தினையுடைய சைவரைநோக்கி
யேயிடித்துக் கூறத்தொடங்கினமையினவரையே செகத்தீரேயென்
றுகூறினபடியபமைத்துக்கொள்க. அல்லதூஉம், பொதுவாற் செகத்த
வரைப் பார்த்துக் கூறினாரெனினு மிழுக்குறுதென்க. செகத்தவரெ
ல்லாம் வியட்டியா லத்தில்லை பெல்லையினின்ற கடவுளையே “தந்தெய்
வமெந்தெய்வமென், நெங்குந்தொடர்ந்தெதிர்வழக்கிடவுறின்மதெது” என்
றபடிப்பற்றி வழக்குப் பேசலாலவரையே யவ்வழக்கறுத்தருளும்
பொருட்டுச் சேரவாருமென்றழைத்தபடியுங் கண்டிதெளிக. இவ்
வாகிரியர் சைவமார்க்கமே சந்மார்க்கமென வற்புறுத்திக் கூறியுள்
ளவாக்கியங்களை யீண்டுவரைந்து காட்டுதும். “விண்ணவரித்திரன் பி
ரமனாரதாதி விளங்குசத்தரிஷிகள் ? கனவீணைவல்லோ, ரெண்ணரியசித்தர்
மறுவாதிவேந்த ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக், கண்ணகன் ஞாலம்மதி
க்கத்தானையுள்ளங் கையினெல்லிக்கனிபோலக் காட்சியாகத், திண்ணியநல்
லறிவாவிச்சமயத்தன்றோ செப்பரியசித்திமுத்தி சேர்த்தாரென்றும்” என
வும், “செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தந்தந் தெய்வமேதெய்வமெனுஞ் செயற்
கையான, வப்பரிசாளருமேதேபிடித்தாலிப்பா லடுத்ததந்துல்களும்விரித்தே
யநுமாநாதி, பொப்ப விரித்துரைப்பரிங்நன்பொய்ம் மெயென்னயொன்றிலே
யொன்றெனப் பார்ப்பதொவ்வாதார்க்கு, மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகியா
துசமயமும் வணங்குமியல்பதாகி” எனவும், “இயல்பென்றுந் திரியாமலிய
மமாதி யெண்குணமும் காட்டியன்பாலின்பமாகிப், பயன்ருளப்பொருள்கள்
பரிவாரமாகிப் பண்புறவும்குளபானபட்சங்காட்டி, மயலறுமந்திரஞ்சித்சை
சோதிடாதிமற்றங்கநூல் வணங்கமெனனமோலி, மயர்வறச்செந்நியில் வைத்
துராஜாங்கத்தி லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகித்தந்தோ” எனவும், “அந்தோ
வீததிசயமிச்சமயம்போலின் றறிஞரெலாந்வேறியவணிமாவாதி, வந்தாடித்
திரிபவர்க்கும் பேசாமோனம் வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றமற்று, மிந்திராதி
போகநலம்பெற்றபேர்க்கு மிதுவன்றித்தாயகமவேறில்லையிலை, சந்தானகற்
பகம் போலருளைக்காட்டத் தக்கநெறியிந்தெறியேதான் சந்மார்க்கம்” என
வும் போந்தவாக்கியங்களேசாலும்.

மேல் விசாரத்தால் எல்லாமார்க்கங்களிலுஞ் சிறந்தமார்க்கஞ் சைவமொன்றே யெனவும், அச்சைவத்தாற் பெறப்பட்ட மெய்ப் பொருள் சிவமொன்றேயெனவும், அச்சிவம் தில்லைன்றுள்ளவரத தாண்டவம் புரியா நிற்பதொன்றெனவும், அதுவே தந்தெய்வமெந் தெய்வமென்று சமயங்க ளெல்லாவற்றினும் வழக்குப்பேச நிற்ப தொன்றெனவும், அதனெல்லாச் சமயங்களும்ம்காங்கி பாவத் தால் சைவமேயாகுமெனவும், சிவத்தைக்காட்டிலும் வேறுதெய்வ ந்தேடினுங் கிடையாமையாலெல்லாச் சமயங்களாலும் போந்ததெய் வங்கள்யாவும் நம்பரசிவமொன்றேயெனவும், தெய்வ வொற்றுமையாலும், சமயாங்க வொற்றுமையாலுஞ் சைவத்திற்குவேறான தொ ருமார்க்கங் கிடையாபையால் சைவராயுள்ளபேர் வேறாக வெண்ணு வதற்கு ஒருசமயமு மில்லையெனவும், யாவருஞ் சைவரேயாவரென வுந் துணிவதுமேலோர் மரபாம்.

இன்னுமிதை விரிக்கில் வேறுசமயிகளிடத்துச் சைவருக்குத் துவேஷமுண்டாகக்கூடாத நிபாயங்கள் பலபடக்கிடக்கும். எங்ங னமெனின், பொய்யாமை, கொல்லாமை, களவாமை, கள்ளாமை பிறர்மனை நயவாமை முதலிய நற்குணங்களுயிர்களுக்கூரிய பூஷ ணமாக வேதசிவாகமங்கள் விதந்துரைக்கும். “அழுக்காவாவெருளியி ன்ஞச் சொன்னு, மிழக்காவியன்றதம்” என்றதேத்யாதி பிரமாணங் களுஞ்சான்றும். இன்ன மங்கலகுணங்களுத்த மோத்தமமார்க்கமா கிய சைவத்துக்கேயமையும். இவை யச்சைவசமயிகள் கொண் டொழுக்கற்பாலனவாகிய வறங்களாம். இங்ஙனமாக, சைவரென்னு ம்பேர்மாத்திரம் வகித்துப் படி விபூதியை மேற்பூச்சாகக்கொண்டு பொதிபொதியாக ருத்ராஷ்டங்களைச்சுமந்து பகல்வேடதாரிகளாய்த் திரிந்து கொப்புங்கிளையுமேவிடுத்து வில்வமரத்தினிலைகளை ஸமூல மாய்ப்பறித்துச் சிவபூசையென்னும் வீண்விபாஜத்தாற் போதுபோ க்கிக் காலங்கழித்துக்கொண்டு சிவதிரவியாபஹாரங்களும். மேற்கு நிய தர்மவிஹீனங்களுங் கொண்டிலையுப்போலிச் சைவரையுமுன் றே வவர்வேடமாத்திரத்தாலஞ்சி நாம்வழிபடுகின்றோம்? மேல்யாம் காட்டிய பகுதிகள் சைவசமயிகளதுட்டிக்கற் பாலனவாகிய பாஹ யாரந்தரமானவிரண்டு தர்மங்களாக வேற்படுகையா விரண்டிலெது சூறையினு மவரைவிவேகிகள் தள்ளவேண்டியது. இங்ஙனமாக, அந்தரதர்மங்க ணிறைந்திருப்பினும் பாஹ்யதர்மங்க ளில்லையாயி

னவரைமாத்திரமேநாம் வர்ஜிக்கின்றோம். இப்படியே பாஹ்யதர்மங்க ணிறைந்திருப்பினு மந்தர தர்மங்களில்லையி னவரையும் நாம் வர்ஜிக்கவேண்டுமன்றோ? அப்படிக்கனுபவமின்றே! இது என்ன பெருந்தாழ்வு? சைவருளநேகர் பாஹ்யதர்மிகளாகவே திரிவதன் றி அந்தரதர்மிகளாகக்கிடைப்பது அதிதூர்லபமாய்விட்டது. அந் தரத்திலவல்ம்பிப்பன வெல்லா மூலகாயதர்க்குரிய வஞ்சம், பொ ருமை முதலான வஸங்கதங்களேயாகையால் அவரேன் புறச்சம யிகளாக மாட்டார்கள்? அப்படியே கடவுளில்லை பெனவுலகாயத வலித்தாந்தத்தைப் பாஹ்யத்தி லவல்ம்பிப்பவருள் பொய்யாமைமு தலீயவந்தரதர்மங்கள் வலித்திக்கப்பெற்றவர் கிடைப்பினவரேன் சைவராகமாட்டார்கள்? சைவத்துக்கே யவை யுரியதருமங்களா கையால். இவை யெல்லாச்சமயங்கட்கும் பொதுக்குணங்களெனக் கூறுவாருமுளர். சைவத்தைவிட்டு ஒருசமயமு முண்டாதற்கே யிட மில்லாதபோது அங்கே யவர்கூற்றுப் பயன்படுவதெங்கனம்? சை வத்தினடியாகவே யச்சமயங்கள் சீவித்தலாவற்று ளித்தருமங்க ளுபசாரமென்க. பாஹ்யத்தில் சைவசிக்நங்கண்டு சைவரென மரு வும்படியே அந்தரத்திற் சைவதருமங்களைக்கண்டு சைவரென மரு விக்களிகூர்தல் சரலுமென்க. இதனெலந்தச்சமயிகளுஞ் சைவதரு மங்களைப் பாஹ்யாந்தரங்களாகிய விரண்டுவகையாலும் கொள்வத ரிதாயினு மவற்றுளொருவகையாலாவ தவசியங்கொண்டே யிருப்ப ராகையால் யாவருஞ் சைவரால் விரும்பத்தக்கவரேயாவர். இப்படிக் கூறியதால் பாஹ்யாந்தரங்களாற் சைவவலித்தியுண்டாவது பரமக ஷ்டமென்பதும், அப்படியுண்டாகப் பெற்றவருமையிற் கிடைப்ப பரென்பதும், அவருக்கு ஸமரசஞான முண்டாமென்பதும் ஏற்ப ட்டது. இவ்வாறன்றி மாயாவாதத்தையே வேதாந்தமெனவும், அந் தப்போலி வேதாந்தமுஞ் சைவவலித்தாந்தமுஞ் சமரஸமாகியவொ ரே ஞானமெனவும்பேசிப் பொங்கியழிவார் கோளையும், ஆணவத் தான்மொத்துண்டு பிறந்துதலும் விண்டுமுதலிய போலித்தெய்வங் களையும், நம்பரமசிவமூர்த்தியையு மொரேதெய்வமென்று சமரஸ ஞானம்பேசிச் சழக்கிற்பட்டுழல்வார் கோளையுஞ் சமரஸமெனல் பொருந்தாது! பொருந்தாது!!

கண்டு மாயாவாதம், போலிவேதாந்தமென்றுகூறி நம்மால்பஹி ஷ்காரஞ் செய்யப்பட்ட சமயமே யுத்தமோத்தமமான வைதிகமார்க்கமெனவும், அதற்கிப்பெயர்க ளுரிமையல்லவெனவும், மாயாவாத

மெனவதைக் கூறுவதற்கு நியாயங்கிடையாதெனவும், மாயையென்பதொரு பொருளையே கொள்ளாத வம்மத மெப்படியாயாவாதமாகுமெனவும், அதுவே மாயாவாதமாகுமென இம்மதத்துப்பூர்வீகர்தங்கள் சாத்திரங்களில் மாயாவாதமென்னுமோர் மதக்கதை நிரசிப்பதென்னையெனவும், அதனால், “மிண்டியமாயாவாதமென்னுஞ், சண்டமாருதஞ் சுழித்தடித்தா அர்த்து” என ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கடிந்தருளிய மார்க்கமினைத்தென வெளிபட்டதெனவும், இந்தமாயாவாதப்பேரதைவிட்டொழிதலா வதற்குப் போலிவேதாந்தமென்னுபேரு மப்படியேயாகுமெனவும், அப்படியாகுந்கால், வேதாந்தமென்னுமார்க்கம் அடைக்காட்டிலும் வேறுகவுண்டாவது கூடாதெனவும், சித்தாந்தமென்னுஞ் சைவத்துக்கு அது பொருண்முடிவில் விரோதிபாமையால் விரித்தாந்தமும் அதுவேயாகுமெனவும், இரண்மொன்றான வுண்மையறிந்தே “வேதாந்த சித்தாந்தசமரச நன்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்கண்மே” என்று தாயுமானவருந் கூறினாரெனவுஞ் சமாதானங்கூறித் திருப்திபடைந்துகொள்ளு மனனோர் அறிபாமை தொலைய வுரைசெய்வாம்.

போலிவேதாந்தமென யாம் நிரசிக்கு மார்க்கத்தை யுத்தமோத்தமமான வைதிகமார்க்கமென்று அவர் கூறலாலுண்டாகிய வுசிதம்யாது? கடவுளில்லை, ஆன்மாவில்லை, பூதங்களே யுள்ளவையெனக் கூறுமுலகாயதனுந் தன்னை வைதிகமார்க்கத்தானாகக் கூறலால். “பூதத்தேயன்னமாகி யன்னத்தாலுடம்புபுந்தி, பேதித்தேமனமுமாகிப் பிரிந்தமை திருந்தவின்னு, வேதத்தேகிடக்கவென்னோ மேதினியோர்களெல்லாங், கேதத்தேவீழ்ந்துவேறு நெறிபலகேட்குமாறே” என வவனறுதாபப்படும் பிரமாணவாக்கியமேசாலும். இவன் சிவசீவர்களுக்கு நாத் திகத்வங்கூறிப் பூதங்களேமாத்திரமே யாத்திகமாகக்கொண்டவன். இவனை யேனையசமயிகளெல்லாம் நாத்திகன், நாத்திகனென வோயாது கூறுகின்றனர். மாயாவாதியுமப்படியே கூறுகின்றனன். அது அவன் பாலிமூக்கெனவறிக. அவனே ஆத்திகனாகாதபோது அவன் பிறரை ஆத்திகரென்றல் யாண்டிசையும்? உலகாயதன் பூதங்களுக்குமாத்திரம் ஆத்திகத்வங்கூறிச் சிவசீவர்களுக்கு நாத்திகத்வமங்கிகரித்திருக்கின்றனன். சத்தாயுள்ள சிவத்தை யங்கிகரித்த மாயாவாதிக்கும், அசத்தாயுள்ள பூதத்தையங்கிகரித்த வுலகாயதனுக்கு மொருதாரதம்யமும் யாம்கண்டிலம். இரண்டுபேரும் நாத்திகரென்னுந் துணிவுடைமையால். சத்தாகிய சிவத்தை மாத்திரந்

கொண்ட மாயாவாதிக்கு அசத்தாகிய வுலகமும், சதசத்தாகிய வான்மாவும்பொருள்களாய்முடிதலி னவனை முழுஆத்திகனென ல்கூடாது. அசத்தாகிய வுலகத்தைமாதிரங்கொண்ட வுலகாய தனுக்குச் சத்தாகியசிவமும், சதசத்தாகிய வுயிருமில்பொருள்க ளாய் முடிதலி னவனுமப்படியே முழு ஆத்திகனாகமாட்டான். மாயாவாதிக்குள்ள ஆத்திகத்வமுலகாயதனுக்கு முண்டாயினமையின் மாயாவாதியாவானினி யுலகாயதனை நாத்திகனெனக்கூறித் திரிதனலஞ்செய்யாதென்க. உலகாயதன் அசத்தாகிய பூதங்களே சிற்சடங்களாய்த் திகழுமெனவும், மாயாவாதி சத்தாகிய சிவமே சிற்சடங்களாய்த் திகழுமெனவுங்கூறலா லிருவர் கோள்களுமொ ரே தன்மையவாகிபழியும். “சத்திவசத்துரைசெய்வாரகம்பிர, மத்தருன் மத்தரென்றுந்தீபற” என மாயாவாதியையும், “ஓதுமசத்தி லுயர்சத்து திக்குமென், ரோதுவீரநாத்திகருந்தீபற, லுக்கமிழந்தாரென்றுந்தீபற” என வுலகாயதனையுஞ் (சித்தாந்தவுந்தியில்) யாம் கண்டித்திருத்தல்கா ண்க. சத்துஅசத்தாகவும், அசத்துச்சத்தாகவுந் திரியமாட்டாவா கையால். நெல் கழுகாயும், கழுகுநெல்லாயு நீளாவென்னுந்தருக் கமே யதைரிறுத்தும். நாத்திகராகிய வவ்விருவருள் மாயாவாதியை ஆத்திகனென்கையிலப்படியே யுலகாயதனையும் ஆத்திகனென்ற லிற் பழுதில்லைபெனவும், உலகாயதனை நாத்திகனென்கையி லப்ப டியே மாயாவாதியையும் நாத்திகனென் றலிற் பழுதில்லைபெனவுங் கற்றுணர்ந்த மேலோர்கருதாநிற்பர். இப்படி யிவர்களொழியவே, சத்து, அசத்து என்னு மிருபொருள்களையுந்தான் விவகரித்தலால வற்றின் வேறான மூன்றாவது சதசத்தாகிய வான்மாவென்னுந் தன் னையுங்கண்டு பதார்த்தத் திரயபோதகமாகிய வேதாந்தரஹஸ்யங்க ளோக் கண்டுணர்ந்தவனையன்றோ ஆத்திகனுவான்? கண்டவுலகமும், காணும் ஆன்மாவும், காட்டுஞ்சிவமுமாகிய மூன்றனுளொன்றுகெ டினு மாண்டு ஆத்திகம் பூர்த்திகட்டாதென்க. சித்சிதீசுவரபதார்த் தத்திரயபோதகர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகட்கு ஆத்திகத்வம் வலித் திக்குமேயெனின், அன்றோர் காணுந்தன்மையினவாகிய தம்மோ டொத்தபசுக்களு ளோர்பசுவையேகாட்டும் பதிப்பொருளென மய ங்கலாலவருக்கும் பதிநிச்சயத்தன்மையில் நாத்திகமேநிலைக்கும். மேல், பதிபசுபாசபதார்த்தத்திரய போதகராகிய சைவவித்தாந்தி களே முழுஆத்திகராதல்கண்டுதெளிக. சைவமொன்றுக்கே ஆத்தி கத்வம் நிலைத்தலாலதுவே வேதவேதாந்தபாரங்கசீலர்களால் கொள் ளத்தக்க வைதிகமாகநமாயினமை வலித்தித்தது. இந்த வுண்மை

நியாயங்களால் மாயாவாதமே வைதிகமார்க்கமென்று சாதிக்கப்படுவது தவறாய்விட்டது. நாத்திகமுமவைதிகமுமாகத்துணிப்பபடி மம்மதத்துக்கு மாயாவாதம், போலிவேதாந்தமென்னும் பெயர்களுரிமையல்ல வென்னுந்துர்வாதமு மினிச்சிவியாதென்க. மேல்வியவஸ்தையா லப்பெயர்களம்மதத்திற்குரியவேயென்னு நியாயம் போதரலாலதையின் னுங்கொஞ்சம் விளங்கவுரைப்பாம்.

மாயையை யில்பொருளாகக் கொள்ளலாலவர்தம் மாயாவாதமாவதெப்படியெனின், அவர் ஜகஜீவபரங்களை மிச்சைபெனக் கூறுந்தன்மையான் மிச்சாவாதிகளென வவரையுண்மைநூல்கள்கூறும். (யாமாஸாமாயா) என்பதற்கு எது இல்லாததோ அது மாயையென வவர்தம்படியே பொருளுண்டாவதாலதுவே மிச்சாவாதம், மாயாவாதமென்றின்னனவாக வழங்கப்பெறும். மிச்சாவாதம் என்பதற்கும், மாயாவாதமென்பதற்கு மொரேபொருள்கண்டுதெளிக. சிவனை யுள்பொருளாக வாதிக்குஞ்சமயம் சைவவாதமெனவும், விண்ணை யுள்ளபொருளாக வாதிக்குஞ் சமயம் வைணவவாதமெனவும் பெறப்படுதல்போன் மாயையையுள்பொருளாவாதிக்குஞ் சமயமாயினன்றோ அது மாயாவாதமாகுமெனின், ஒருசொல்லுக்குப் பலபொருளுண்மையா லப்பலபொருளும் ஸந்தர்ப்பங்களின்வழி வினியோகம்பெறும். மாயையென்ப தொருபொருளையில்லாதது எனவவர்கூறுவது சொன்மாத்திரமே யன்றி யவர்குள்ளரோதனங்களெல்லா மம்மாயாவிலாசமேயாம். அதுபவத்திலதையுடையவராகி வார்த்தைமாத்திரத்தாலது கிடையவேகிடையாதெனக் கூறுவதாலவர் வீண்சொல்லென்னை, கௌரவம் பெறுமா? மாயையுளதென்பது சொன்மாத்திரமெனவும், அதுபொருளாகவுளதாயின் ஞானிகளதுபவத்திற்பிரபஞ்சந் தோன்றாததென்னையெனவுஞ் சங்கித் துழலுமன்றோ ரறியாமையைத் தொலைப்பாம். அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவம் விஷயமாகாததுகொண்டு அச்சிவமுஞ் சொன்மாத்திரத்தது எனவும், அதுபொருளாக வுளதாயினஞ் ஞானிகளதுபவத்திலேன் றோன்றக்கூடாதெனவு முண்டாகு மாசங்கைக்குச் சமாதானமவர்கொல்லட்டிம் பார்ப்போம். ஞானிகளுக்கு உலகமும், அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவமும்புலப்படாவென்க. அஞ்ஞானிகளுக்குச் சிவம் விஷயமாகாமையா லதையில்பொருளென லமையாதது போன் ஞானிகளுக்கு விஷயமாகாதது கொண்டே பிரபஞ்சத்தை யில்பொருளாகத்துணிவது சர்வாஸங்கதமென்க. ஞானிகளுக்குச்

சிவமொன்றே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்படியே அஞ்ஞானிக ளுக்குப் பிரபஞ்சமொன்றே தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வுண் மைகளான் மாயையென்பதொருபொருளை யாமங்கீகரித்த தில்லை யென வவர்கூறுங்கூற்றுச்சிதைவுண்டதென்க. “இவ்வாதேததுவே மாயை யெனினில்லாத, தில்லாததேயாகுமெம்மதமே, யில்லா, வொருபொ ருளுண் டென்னவுரைக்குமோவேதம், வருபொருள் வேறுகமதிப்பீர்” என யாம்(சித்தாந்தசேகரத்திற்)கூறிப்படியாலுங்காண்க. (வருபொருள்வே ருகமதிப்பீர்) என்பதனை ஞானிகளுக்குச் சிவமொன்றே தோன்றிக் கொண்டிருக்குமென மேற்சாதித்த நியாயமேநிறுத்தும். உள்ளதை யில்லதாகக் கூறுந்தன்மையால் அஸத்தியவாதிகளென்பது தோன் ற மிச்சாவாதி, மாயாவாதிபென வவரையாம் கூறுதல்பிழைபடாதெ னவறிக. தம்மநூல்களில்வர் மாயாவாதமென வேறென்றை நிரசிக்க த்தொடங்குவதெல்லாந் தம்பாலேறிய குற்றத்தைத் தவிர்த்துக்கொ ள்ளும் பொருட்டேயாம். ஒருவன்றலைமேல் மலமிருக்கக் கண்டிரங் கிய மற்றொருவனுன் றலைமேலுள்ள மலத்தைமாற்றுதி யென்றவள வில் என்றலைமேன் மலங்கிடையாது, அவன்றலைமேன் மலமிருக்கிற தென வேறொருவனைச் சுட்டிக்காட்டியும், உன்றலைமேற்றான் மலமி ருக்கிறதெனச் சொல்லவந்தவனையே திருப்பிக்கூறியுந் தன்றலையிலு ள்ளமலத்தைமாற்ற வழிதேடாதமதிசேடன் விருத்தாரந்தத்திலீதட ங்கலால் விவேகிகள் கழகத்து மணம்பெறுதென்க. மாயாவாதியாகி ய தனக்கு நேரிட்டிருக்கும்நாத்திகத்வத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்ள மாட்டாமல் உலகாயதனை நாத்திகனென வவன்பழித்துத்திரியும் பண்பிற்றானே முற்றுமிழிந்தழியுமென்க. (மாயாவாதி பேயாகித், தா னேயுரைக்கு மந்தூலினுண்மைதன்னைச் சாற்றுவாம்) என அருணர்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளும், (மாயாவாதப்பேயா வுனக்குத், தேவரிலொருவ னுண்டாக, மேவருநாகம் விடுத்தலோவரிதே.) என உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளும் முறையே சிவஞானசித்தியிலும், சங்கற்ப நிராகரண த்திலுங் கூறினராகவி எனவற்றினுண்மைகளை யறிந்தோர்பாற் கேட் டடங்குக. இப்படி யுண்மைவெளிப்பட்டமையால், ஸ்ரீமந் மணிவா சகமூர்த்திகள் கடிந்தருளிய மாயாவாதம் தம்மதல்லவெனத் தப்பி த்துக்கொள்ள வழிபார்த்தனந் தமொறிப்போயிற்றென்க.

இந்த விசாரத்தால், மாயாவாதப்பேரவரை விட்டொழியாமை வெளிப்பட்டதனாற் போலி வேதாந்தபேரு மவனவிட்டதில்லை யெ ன்பதை நிரூபிப்பாம். மேலிடத்தில் வியவஸ்தைபண்ணி மாயாவாத

மென்பது நாத்திகம், அவைதிகம் என்னும் பெயர்கட்குரிய சீருடைத்தெனத் தீர்மானித் திருக்கின்றோமாகையாலதுவேபோலிவேதாந்தமென்பதை நிரூபிக்கப்பண்ணும். இவ்வளவாபாசத்தினதாய்வதை வேதாந்தமாகிய சைவதுல்யமெனவாவது, சைவாதீதமெனவாவது எந்த விவேகத்தால் நாமொப்புக்கொள்ளலாம்? வேதாந்தம் என்பது வேதமுடிவு என்று பொருள்படும். வேதத்தின்முடிவு சிவமென்றே தீர்மானம். அச்சிவம் ஸச்சிதானந்த கரீபூதமாயுள்ளது. அதற்கு அனந்தஜடதுக்காதிகள் கூறுவது வேதாந்தமாகாது. இங்ஙனமாக ஜநமரணப்பட்டுமுலு முயிர்வர்க்கங்கனும், தறுவாதிகளாகக் காரியப்பட்டழியு மாயாப்பிரபஞ்சங்களு மந்தப் பரமசிவத்தின் விபூதியெனக்கூறிப் பிரலாபிக்குஞ் சித்தாந்தத்தை நாமெப்படி வேதாந்தமென்னலாம்? தத்வமலிபாதி வேதாந்தங்களால் வலித்திக்கு முண்மை பெதைப்பயக்குமெனின், (ஆணங்கடருதத்துவம்மலியெனுமபதப் பொருளறிந்திடாய், காரணம்மதுஷ்ரீயமென்றிருமை கண்டேறின்கைருதலால்) என்னும் வசனத்தாற் கண்ணொர்க. இத்தியாதி மஹாவாக்கியங்களை வேதாந்தமென்பதிற றட்டில்லை. இவற்றினுண்மையு முரிமையுமானபொருள்களையன்றி மதாந்தரஸ்தர் அந்யதாகுறும் ரோதனார்த்தங்களெல்லாம் எப்படி வேதாந்தமாகும்? அபார்த்தங்களாற் பிரலாபித்துக்கொண்டிருப்பவரெல்லாமுந் தங்களை வேதாந்திகளெனக்கூறித்திரிவதால் அவருள்க்ரகண்யனாகிய மாயாவாதியுமப்படியே சொப்பனங் கண்டுகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றினுண்மைப் பொருளைக்கவர்ந்து அனுஸந்தானஞ்செய்யு மாற்றலுடையவ னெவனோவவனேயன்றோ வேதாந்தியென வெளிப்படக்கூடும்? அவனெவனாயிருக்கக்கூடுமெனின், வேதாந்தத்திற்குரிய ஸச்சிதானந்தலட்சணத்தைக் காலத்திரயத்துஞ்சிதையாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ள தக்கவனுய்ச்சிவத்தியான விசிட்டமேற் கொண்டொழுகு முத்தமாதிகாரியாதல் வேண்டும். அந்தலட்சணங்குன்றது உபசீனிப்பது சிவாகமஸேவை செய்தாலன்றி விளங்காது. அச்சிவாகம நிஷ்டை பெற்றவரே சைவ ராகையால் அவரே வேதாந்திகளாதல் சாலும். வேதத்தினந்தத்தை யறிந்தவரே வேதாந்திகளாவதுண்மையாக, சிவாகமங்களையறிந்தபேர் வேதாந்திகளாவ தெங்ஙனமெனின், வேதத்தினந்தத்தை யறியுந்தன்மையி லுண்மையறிவும், பொய்யறிவுமாக வெளிப்படலால் உண்மையறிவின்படி வேதாந்தமும், பொய்யறிவின்படிப் போலிவேதாந்தமுஞ் சித்திக்கும். ஒவ்வொருவருந் தாந்தாங்குறும் பொருளையுண்மையெனக்கோடவினதனை யிதுதானெனநாட்டுதல்

வேறு சான்றிருந்தாலன்றி யமையாது. அச்சான்றே சிவாகமமாகையாலதனையுணர்ந்தவரே வேதாந்திகளென்றல்பொருந்தும். வேதத்தையும், வேதாந்தங்களாகிய உபநிடதங்களையுஞ் சொன்ன சிவனே சிவாகமங்களையுஞ் சொன்னாராகையால். வேதத்தை ஸுத்திரமும், சிவாகமத்தைப் பாடியமுமாகக் கொள்ளுஞ் சைவமார்க்கமே வேதாந்தமெனவுஞ் சித்தாந்தமெனவும் பெறும். மூலத்தால் வேதாந்தமும், பொருள்விளக்கத்தால் லித்தாந்தமுமாகி விளங்குஞ் சைவமார்க்கத்தோடு எப்படியோ மாயாவாதம் ஸாம்யம்பெறும்? அம்மாயாவாதத்துக்குமுன் சிவாகமம் இருளுக்குமுன் கதிரொளியாகுமாகையால். இருளுக்கதிரொளியு மொன்றாகு மெனினன்றோ, மாயாவாதமுஞ் சைவமுமொன்றாகும்? அப்போதல்லவோ வம்மாயாவாதம் வேதாந்தமுமாகும்? அப்படியே சித்தாந்தமுமாகும்? பின்னர் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமுமதுவே யென்னலுமாகும்.

பதிபசுபாசங்கண் மூன்றுக்குமாத்திகங்கூறும் வைதிகசைவத்தின் முன்னர்ப் பாசபசுக்களுக்கு நாத்திகங்கூறிப் பதிக்கு மாத்திரம் ஆத்திகமங்கீகரித்து அப்பதியைக்காட்டிலும் பசுபாசங்கள் வேறில்லையெனப் பதிரிந்தைகூறுநிற்கு மம்மாயாவாதம் ஸாம்யம் பெறுவதெங்ஙனம்? கதிரொளியும், கண்ணொளியும், இருளுமாகிய மூன்றுக்கதிரொளியேயென்னப் பொருந்துமா? தனித்தனி யொவ்வொன்றும் வேறுவேறு லட்சணங்களைக் கொண்டுவிளங்கலால். கதிரொளிசிவமும், கண்ணொளியுயிரும், இருள் மலமுமானபோது இம்முன்றையுங் கதிரொளியேயென்று சொல்லுவதெங்ஙனம்? மூன்றும் வேறுவேறாகி வியாபக, வியாப்தி, வியாப்பியங்களாக விரவிரிற்குமென்னுஞ் சைவசித்தாந்தமும், இவை மூன்றல்லவொரே பொருளென்னும் மாயாவாதமு மெப்படியோ சமரசமாகும்? பசுபாசங்களையில்பொருள்களாகமதித்துப் பதியொன்றுளதெனக் கொண்டதேயன்றி அப்பதிதருமங்குலைய வதுவே பசுபாசங்களாய்த் திரிந்ததென்னு மபாசத்தா லப்பதிக்கு நாத்திகத்வமே லித்திக்கச்செய்தவராயினர். அப்படிப் பரிணாமத்தைப் பெறுவது பதியாகக் கூடாமையால். அல்லது பசுவே பதியாயின தென்றாலும், பாசமே பதியாயினதென்றாலுஞ் சர்வாஸங்கதமெனத் தள்ளுண்டுபோமெனவறிக. வேதாந்தத்தின் பொருளாயுள்ளது ஆகமாந்தமாகையாலவ்வாகமாந்தமே லித்தாந்தமென லமையும். இவ்விரண்டுமே ஸமரச

மாகுமன்றியேனைய நூன்முடிவுகளைச் சமரசமெனல் பொருந்தாது! பொருந்தாது!! “ஓரும் வேதாந்தமென்றுச்சியிற்பழுத்த, வாராவின் பவருங்கனிபிழிந்து, சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்தினர்சிலரே” எனப்போதரும் பிரமாணத்தானு மதுநிலையுதல்பெறும். வேதாந்தமுடம்பும், சித்தாந்தமுயிருமென விளங்கலா லவையத்துவிதப் பட்டுநிற்கு முறைமைநோக்கி அதுவேயிது வெனவும், இதுவேயதுவெனவுங் கூறுதல் பொருந்தும். இன்னும், “வேதாந்தத்தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத்திறுநிக்குத்தெரிக்கலுற்றும்” எனவும், “வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றான், ஒதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்” எனவும் போந்த வருள்வாக்கியங்களு மவ்வுண்மையைக்காட்டும். இன்னவுண்மையை விளக்கவேயன்றோ “வேதாந்த சித்தாந்தசமரசன்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்கணமே” என நந்தாயுமானாருங்கூறினர். இங்ஙனந்தேராதா மாயாவாதத்தையே அவர் வேதாந்தமெனச் கொண்டாரெனவும், அதையே சித்தாந்தமாகிய சைவத்தோடு சமரசங்கூறினாரெனவும் வீணாசை கொண்டு உரிமைபாராட்டவரு மவர்வாய்மைப்பாடு ளளம்பெறுதென்க.

அவர்கோளை மாயாவாதம், போலி வேதாந்தம், போலியத்து விதம், அசம்பிரமவாதம், ஏகான்மவாதம், பிரச்சின்னபௌத்தவாதம், சூனியவாதம், நாத்திகவாதம் என்றற்றொடக்கத்துப் பலபெயர்களால் வழங்குவதே புரிமையென்க. என்னை, அசம்பிரமவாதம் என்பது எமக்கு மொப்பேனும் அத்துடன் பிரமவாதமென்று மதை வழங்குவே மெனின், அதுகூடாது. பிரமவிலக்கணஞ் சிதைந்து போக விவகரிக்கும் அவலத்தைப்பெற்று விளங்குகையால். உலகாயதனுக்கு அவன்கூறும் பூதசமட்டியே ஜகத்காரணமாகின்றமையாலவனுமன்றோ பிரமவாதியென வெளிவரக்கூடும்? அவன் பூதத்தையேபொருளெனக் கொண்டபடி யிவன் பசுவையே பொருளெனக் கொண்டமையா லிருவரும் போலிப்பிரமவாதிகளேயாயினர். இரண்டுக்கும் வேறுகப் பிரமமொன்று விலட்சணமாக வுண்டாகையால். அந்தப்பிரமம் சிவவாசகத்தால் சைவசித்தாந்த மொன்றுனே பெறப்படுகையால் அதற்கே பிரம்ஹவாதம் என்னும் பெயர் சிறக்குமென்க.

இப்படிப்பட்டவுண்மைகளை யறியாது தம்ம விபரீதப்படியே தாயுமானாரையுங் கொண்டு அவர் சத்தவேதாந்தியென்பவரும், வே

தாந்தசித்தாந்தசமரசி யென்பவருமாகப் பொங்கிவழியும் பூரியருள்
 ளம் வெள்ளுரு வின்னுஞ் சிலவசனங்களைக்காட்டி அவர் சைவசிரோ
 ரத்தமாயுள்ளவரென்பதை நிலைக்கப்பண்ணுவாம். “கவ்வுமலனகின்ற
 நாக்பாசத்தினுற் கட்டுண்டவயிர்க்குண்மூர்ச்சை, கடிதகலவலியவருளுனசஞ்
 சீவியே”. எனவும், “காரிட்டவாணவக்கருவறையிலறிவற்ற கண்ணிலாக்குழ
 வியைப்போற், கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டி” எனவும், “கருமரு
 வுருகையனையகாயத்தினுவிட களிப்புதோய் செம்பனையயான், காண்டகலி
 ருக்கரி ஞானவனன் மூட்டியே கனிவுபெறவுள்ளருக்கிப், பருவமதறிந்து நின்
 னருளானகுளிகைகொடு பரிசித்துவேதிசெய்து, பத்துமாற்றுத்தங்கமாக்கியே
 பணிசொண்ட பட்சத்தையென்சொல்லுவேன், அருமை பெறுபுகழ்பெற்ற
 வேதாந்தசித்தாந்த மாதியாமந்தமீது, மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுள்
 னடிமை யானவர்களுறிவினுந், திருமருவுகல்லாலடிக்கீழும் வளர்கின்ற
 சித்தாந்தமுத்திமுதலே, சிரசிரிவிளங்கவரு தட்சிணாமூர்த்தியேசின்மயானந்த
 குருவே” எனவும் போர்த்திடும் வாக்கியங்களைத் தரிசித்தாலன்றி வே
 தாந்த சித்தாந்த சமரசவுண்மை விளங்காதென்க. இந்தவசனங்க
 ளால் பதார்த்தத்திரய்போதகமாகிய சைவரஹஸ்யமேபிரதிபாதிக்க
 ப்பட்டன. அன்றியும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களை யாதுயுமந்தமு
 மெனக்கூறப்பட்டது. (வேதாந்தசித்தாந்தமேபிறவாவீடென்றான்)என்னு
 ம்வாக்கியம் கண்ணுடைய வள்ளலாரருளிச்செய்ததில் வேதத்தினு
 டைய வந்தத்திலுள்ள சித்தாந்தம் என்று பெறப்பட்ட வர்த்தத்
 தையே யன்றோ வந்தவசனமுங்காட்டிற்று? இன்னும், அத்துவிதநி
 லையினராயுள்ளபேர் சிவனுக்கடிமைகளெனவும், அவருக்குத் தாமடி
 மையெனவுங் கூறினதாக வெளிப்பட்டது. இதனால் வேதாந்தத்
 தைக் களவாடியதுபோல் அத்துவிதந்தம்மதெனக் களவாடியதுஞ்
 செரிக்காமற்போயிற்றென்க. அத்துவித மென்பதற்கு எகமென்று
 பொருள்கொண்டழியு மன்னோரை யடிமைகொள்ள வேறொருபொ
 ருள் அவருக் கன்னியமாகத் தேடக்கிடையாமையி னவரை யவ்வ
 த்துவிதமுந் தெருவில்விட்டதென்க. ஆயின், “சைவமுதலாவளவில்
 சமயமும்வகுத்துமேற் சமயங்கடந்தமோன, சமரசம்வகுத்து” எனச் சை
 வாதிதமான சமரசமொன்று கூறியதென்னையெனின், இதனுண்
 மையைச் (சங்கற்பநிராகரணத்தில்) சைவவாதி சங்கற்பமறுப்பிற்
 கண்டுதெளிக. இன்னும், “வேதமுடனாகம் புரானவிதிகாசமுதல் வேறு
 முளகலைகளெல்லா, மிக்காகவத்துவிததுவிதமார்க்கத்தையே விரிவாயெடுத்து
 ரைக்கு, மோதரிய துவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்டிபனுஞானமாகு,
 மூகமறுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வீ துபயவாதிகள்சம்மதம், ஆதலினென
 க்கினிச் சரிபயாதிகள்போதும்” என்னும் வசனத்தையுஞ் சற்றேபரி

யாலோசிப்பாம். இதனுள், (ஓதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்டி
பணுஞானமாகும்" என்றதை மாயாவாதமாகிய அத்துவிதஞானத்தை
ச்சைவமாகிய துவிதஞான முண்டுபண்ணுமென்று பொருள்கொண்டு
மயங்குவர். மேல், (பூதமதுபவவசன மூன்றுக்குமொவ்வீ துபயவாதிகள் சம்
மதம்) என்றவிடத்தில் உபயவாதிக ளென்பது துவைதியாகிய சைவ
னும், அத்துவைதியாகிய மாயாவாதியுமெனவன்றோ பொருள் கொ
ள்ளவேண்டும்? அங்ஙனம் கொண்டால் பொருந்தாது. மாயாவாதி
தனதுமார்க்கத்தை மேலாகக்கருதினவ னாகையால் சைவத்தைத்
தனது மதத்துக்கு ஸாதனமாகக் கொள்ளுவன். இஹ ஒருவாதிக்
கு ஸம்மதமாயிற்று. இவன் கருத்திற்கேற்பச் சைவசித்தாந்தி தன்
னைத்துவைதியாகவும், தனக்குமேலிட்ட வத்துவிதியாகிய மாயாவா
தியொருவனுள்ளெனவும், அவன்மதத்திற் கூட்டிமுடிக்கும் ஸாத
னமாத்திரத்தது தான் பற்றியுள்ள சைவமெனவுமொப்பி யிருந்தா
லன்றோ மற்றொருவாதிக்கும் ஸம்மதமென்பது போதரும்? அப்
போதன்றோ உபயவாதிகள் ஸம்மதம் என்னுஞ்சொல் பிரயோசன
த்தையடையும்? சைவசித்தாந்தியின் ஸந்ரிதியில் மாயாவாதிக்குப்
பேரீயத்துவித யென்னுமிகழ்ச்சிப் பெயருண்டாகிப் புறப்புறச்ச
மயியா யொதுங்குந்தன்மை நேருமாயி னவன் சாய்வுகாலிந்த விட
த்திலெம்மட்டிற் பயன்படும்?

இங்ஙனநிற்க, சிவாதமங்கள் கூறுஞ் சரியை கிரியை யோகஞா
னங்களை யடைந்தவர் யாவருஞ் சைவரேயாவார். அவருள், ஞானி
மற்றையமூன்றுந் தானெய்தியுள்ள ஞானத்துக்கு ஸாதனங்களெ
னக்கொள்வன். யோகி தனக்குக் கீழிட்ட விரண்டொனெய்தியு
ள்ள யோகத்துக்கு ஸாதனமெனக் கொள்வன். கிரியாவான் தனக்
குக் கீழிட்டவொன்றுந் தானெய்தியுள்ள கிரியைக்கு ஸாதனமெ
னக் கொள்வன். சரியாவான் தனக்குக் கீழொன்று மில்லாமையால்
தனக்குமேலிட்ட கிரியையை யடைவதற்குத் தான்ஸாதகனென
வெண்ணுவன். கிரியாவான் தனக்கு மேலிட்டயோகத்தை யடைவ
ற்குத் தான்ஸாதகனென வெண்ணுவன். யோகி தனக்குமேலி
ட்ட ஞானத்தை யடைவதற்குத் தான் ஸாதகனென வெண்ணு
வன். இப்படியன்றோ மாயாவாதி சைவசித்தாந்தியையும், சைவசித்
தாந்தி மாயாவாதியை யு மொப்பவேண்டும்? மாயாவாதியைச் சைவ
தீக்ஷாஹீனத்தினுற் சித்தாந்தி பரிசிக்கவுஞ் செய்யானாகையால்
துவிதம்=சைவம், அத்துவிதம்=மாயாவாதம் எனமனப்பார்குடிப்

பது மணம்பெறுதென்க. அதுனுண்மையை யோசிக்கில் துவிதம்—
 அபரஞானம், அத்துவிதம்=பரஞானம் என்றே வெளிப்படும். பெத்
 தத்திலாணவக்கலப்பாற் சிவனோடத்துவித முண்டாகாமையாற் றுவி
 தியாயும், முத்தியிலாணவநீக்கத்தாற் சிவனோடத்துவித முண்டாகி
 ன்றமையால் அத்துவிதியாயுஞ் சைவவலித்தாந்தியொருவனே விள
 ங்குவன். அத்துவிதமென்பதற்கு ஏகமென்று பொருள்விரிந்தாலன்
 றோ வது மாயாவாதமாகும்? (பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு,
 மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெவ்ஞமா-மண்ணுள், அத்துவிதமாக வருமறை
 களொன்றென்னு, தத்துவித மென்றறையு மாங்கு.) என்னும் பிரமாணத்
 தால் அத்துவிதத்தினுண்மை வெளிப்படும். இவ்வுண்மையறிந்தேய
 ன்றோ (பொய்கண்டார்காணப்பினிதமாமத்துவித, மெய்கண்டான் பொன்ன
 குளை மேவுநாளெந்நாளோ) எனநந்தாயுமானுர்துதித்தனர்? இந்த உண்
 மையையேயன்றோ, (ஆணவத்தோடத் துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தா
 னுவனோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ) என்னுந் திருவாக்கால் வெ
 ளியிட்டனர்? இந்த விசாரத்தால் துவிதமாகிய வபரஞானத்துக்கும்,
 அத்துவிதமாகிய பரஞானத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் வெளிப்பட்ட
 மையாவிரண்டும் ஸாதகஸாத்யங்க ளென்பது சித்தித்தது. இந்தக்
 கருத்தை நிலைக்கப்பண்ணவேயன்றோ (ஆதலினெனக்கினிச் சரியையா
 திகள்போதும்) எனமேல் விளங்கவுரைத்தனர்? சரியையாதிகள் கைவ
 ந்தால் ஞானம்முடிந்தபொருளாகையால் பூர்வோத்தர விரோதமுண்
 டாகாமை வெளிப்பட்டது. “விரும்புஞ்சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானநா
 ன்கு, மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே” எனப்போந்த பிர
 மாணமுமதைநிறுத்தும். இன்னும் அத்துவிதமென்பது (ஒன்றாகாம
 விரண்டாகாம, லொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்) என்றபடியமைந்தது.
 கண்ணொளிகதிரொளிகளின்கலப்பே யதுவாகையா விர்தவுபமான
 வாயிலாக வுபமேயத்தையறிந்திக. இரண்டொளிகளுக்கலந்தகால
 த்திற் காணுந்தன்மையுங் காட்டுந்தன்மையு மங்கேயுண்டாதலா
 லொன்றாகாமலெனவும், அவ்விரண்டு தன்மைகளையுந் தனிதனிக்
 காணக்கூடாமையா விரண்டாகாமலெனவும், அவற்றை யிரண்டா
 கப் பிரிக்கப்படாமையாலும், அவற்றுட்டனித்தனிக் குணங்களைக்
 காண்பதனாலு மொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலெனவுங் கொள்வதும்
 ரபாம். இவ்வுவமையே யான்ம பரமான்மவயிக்கத்தை நன்குவிளக்
 கும். கண்ணொன்றைக் காணுகையி லதற்கெனக்காணுந் தன்மையி
 ருந்தன்றிக் கதிரொளிகாட்டாது. கண்ணில்லாதவன்மாட்டிக் கதி
 ரொளிபயன்செய்யாது. கதிரொளியில்லாவிடத்துக் கண்ணொன்றை

யுங் காணாது. இவற்றுட் பிரயோசனங் கண்ணொளிக்கேயன்றிக் கதிரொளிக்கன்று. இப்படிசுண்ணாகையிற் காணுந்தன்மை பாதியும், காட்டுந்தன்மை பாதியுஞ்சேர்ந்து முழுத்தன்மையா லொருபொருள் விஷயமாவதாற் கண்ணுக்கு அரைக்காட்சியே யுரிமையாயிற்று. இப்படியே யான்மபரமான் மாக்களிடங் கொண்டதுணிபை விளக்கவேயன்றோ (என்கும்பிடம் போதரைக்கும் பிடாதலால் நான் பூசை செய்யன்முறையோ) என வுண்மையைச் சாதித்தனர்? கண்ணுக்குக்காணுஞ் செயலிருந்துங் கதிரையன்றி யதுபிரயோசனத்தைச் செய்யாமையாலன்றோ சிவனையன்றி யுயிர்க்குச் சேட்டிப்பின் றெனவுபமானவாயிலாகச் சிவாகமங்களுண்மையை நிறுத்தும்? சேதனமாகிய யுயிர்க்கே சேட்டையொழிந்தபோது அசேதனமாகிய பிரபஞ்சத்துக்குச் சேட்டையுண்டாமென்பது கூடாதாகையாற் சேதனத்துக்கு அறியுஞ் சேட்டையும், அசேதனத்துக்கு அசையுஞ் சேட்டையு மச்சிவத்தினது ஞானக்கிரியை களாலுண்டாமென்பதையேயன்றோ “எல்லா முன்னடிமையே யெல்லாமுன்னுடைமையே யெல்லாமுன்னுடைய செயலே” என்னுந் திருவாக்கால் விளக்கினர்? அடிமை சேதனங்களும், உடைமை யசேதனங்களுமாம். இரண்டின் சேட்டைகளையுஞ் சேர்த்து “அவனன்றியோரனுவுமசையாது” எனவுங்கூறினர். இப்படியேராளமான பிரமாணங்களுண்டாயிருத்தலால் அத்துவித விலக்கணினைத்தென வெளிப்பட்டது. இப்படியுணராமல் அத்துவிதம்என்பது இரண்டில்லாதது எனக்கொண்டு ஏகமென்னுந்தேர்ச்சியால் எல்லாஞ்சிவம், நானுஞ்சிவம் எனமயங்கியழிவது வினையின் கொடுமையென்க. இப்பெருந்தீமை கொண்டேயன்றோ கௌதமசாபமுடையாராகிய விப்பிரருட்பலர் பிறந்திறந்துழலும் விண்டுமுதலிய தெய்வப்பசுக்களையும் பதிகளெனமயங்கி பவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானோடு சமானங்கூறுகின்றனர். அவ்விப்பிரருக்குக் கேடுவந்தபோதுந் தாய், தங்கை, மகவென்னும் வியவஸ்தை கெட்டதில்லையாக வந்த வியவஸ்தையேனோ தெய்வவிஷயத்தின் மாத்திரங் கெட்டொழிந்தது? அப்படியே பிராமணன், பஞ்சமனென்னும் வியவஸ்தை யுண்டானபோது சிவன், விஷ்ணுவென்னும் வியவஸ்தை யுண்டாகாதென்னை? பஞ்சமனுக்கும் தனக்கும் பேதம்பாராட்டிக்கொண்டு விஷ்ணுவுக்குஞ் சிவனுக்கும் பேதம்பாராட்டாததென்னை? அன்னத்துக்கு மமேதயத்துக்கும் வியவஸ்தை கண்டபோது சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்குமேன் வியவஸ்தைகாணக்கூ

டாது? அமெத்யமன்னமாகாதபோது விஷ்ணு சிவனாவதெப்படி? இன்ன பலஹேதுக்களால் சமரசமிதுவல்லவெனத் துணியப்பட்டது. அறிவினதுவரம்பிகந்த விவகாரங்கள் செய்வது பித்தர்செய்கையும், பாவிசெய்கையுமாக முடிதலின் ஸமரசமென்பது அவ்வப்பொருள்களினிலக்கணப்படி யங்கிகரித்து ஒன்றிலும் விரோதம்பாராட்டாமை யென்பதே தீர்மானமாயிற்று.

இதுகாறஞ் செய்துவந்த விசாரத்தால் உலகாயதனிழிவும் மாயாவாதியிழிவும், ஏனைமதத்தவரிழிவும் பெறப்பட்டமைக்கு யாதுகதியெனின், ஞானத்தைப்போதிக்கு மாசாரியன் யோகத்துக்குங் கிரியைக்குஞ் சரியைக்குமிழிவு கூறுவதனாண்டாகிய தாழ்வு யாது? அப்படிக்கூறுவது கீழுள்ளவன் மேலுக்குமுறையே வரவேண்டுமெனக் கருதியே யாகையால் யாவுமங்கீகாரமேயாம். சரியை முதல்நான்குஞ் சேர்ந்தே சைவலட்சணம் பூர்த்திகட்டுவதா லவற்று ளொன்றுகெடினுஞ் சைவங்கெடுமென்க. “உபதேசப் பித்தோ வுபமா னப் பித்தோ, விபரீத மோபழக்கோ வேரோ, தபசிநீ, கண்மூடாவிண்மூடத் தேடுங்கவுசைபோ, லெண்மூடாயோகமிது” என்பது யோகிநிந்தையைக் காட்டிற்று. யோகிக்கே நிந்தையுண்டானபோது ஏனையோர்க்கு நிந்தையைவிசாரிக்க வேண்டியதில்லை. இப்படி நிந்திக்கு ஞானியின் றன்மையை நோக்கின் “சன்மார்க்க மேமுதலார் தாதமார் கத்தளவுந், தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன்” எனவும், சரியாதிரான்கினுக்குஞ் சாலோகமாத்ரி, வருமாறெமக்களித்தவள்ளல்” எனவும்போந்த பிரமாணங்கள்காட்டும். நான்குபாதத்தவருஞ் சிவனடியாரேயாதலா லொரு வரையொருவர் காணநேரிடுங்காற் றம்முட்டாரதம்ய நோக்காது வழிபடுஞ் சமரசத்தன்மையே மேலுண்மையைநிறுத்தும். சைவசித் தாந்தத்திற் பெறப்படுந் தத்வபேதங்களிற் பூதங்களை விசுவசிக்கு முலகாயதனும், புத்திதத்வத்தை யபிமானிக்கும் புத்தனும், குணத் த்வத்தைக் கொண்டாடுஞ் சமணனும், வாசுதேவப்பிரகிருதியை வாஞ்சிக்கும் பாஞ்சராத்திரியும், ஜன்மாலை யதுசந்திக்கு மாயா வாதியுஞ் சைவவிரோதிகளாவதெப்படி? ஓரரண்மையி லவரவ ருக்கு விட்டிருக்கும் விடுதிகளி லபிமானம்வைத்துத் தனித்தனித் தத்தமாளுகைகளை முக்கியமெனக் கொண்டாடி மகிழ்வார்பால்

அரண்மனைச் சொந்தக்காரனுக்கு ஏன்விரோதமுண்டாகும்? தனது அரண்மனைப் பாதுகாவலுக்கே பலமுண்டாயினமையா லன்னோர் பலருந் தனக்கவிரோதிகளேயாயினர். இப்படிக் கொள்ளுஞ் சமரசப் பாடுடைய சம்மார்க்கஞ் சைவமார்க்கமொன்றே யெனத் துணிந்து சமரச சிவாதுபூதியை யடைந்து உலகம் பிழைத்துய்க.

வாழ்த்து.

“காலமொடுதேசவர்த்தமானமாதி கலந்துநின்றநிலைவாழி கருணைவாழி மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி மதாதீதமானவருண்மரபுவாழி [வாழி சாலமிகுமௌரியேனெவ் வழக்கும்பேசத் தயவுவைத்து வளர்த்தவருட்டன்மை யாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி யகண்டிதாகாரவருளடியர்வாழி.”

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பொன்னடிவாழ்க.

சமரசஞானதீபம்.

முத்திற்று.

